

Van de voorzitter

Een Nieuwsbrief in december nodigt uit tot reflectie en zeker dit jaar is daar alle aanleiding toe. Op de Nieuwjaarsbijeenkomst 2020, in gesprek met elkaar, viel onze secretaris en overleed

enige uren later in het ziekenhuis. Na zo'n abrupt afscheid besef je des te meer de waarde van "goed afscheid nemen" een thema wat bij terminale zorg van wezenlijk belang is.

Twee maanden later kwam Corona over ons. Het was mooi om te zien hoe snel onze coördinatoren nieuwe spelregels bedachten bijv. om vrijwilligers die tot een kwetsbare groep behoorden extra te beschermen. In het hospice vielen daardoor nogal wat vrijwilligers weg en moest het aantal bewoners tijdelijk worden afgeschaald. Ook bezoek voor de bewoners werd sterk beperkt en dat leidde tot pijnlijke dilemma's en soms ook boze familieleden. Daarnaast was het opvallend dat er ineens een stuk minder beroep werd gedaan op onze thuis vrijwilligers. Ook daar gold immers een heel sterke inperking van bezoek en dan werd er vooral gekozen voor directe familie. Minder inzetten thuis en minder bewoners leidt tot minder subsidie en dat werkt 3 jaren door. Alle hospices hebben echter soortgelijke problemen dus hopen we op een enigszins coulante overheid.

Omdat we de laatste jaren in het hospice werken met wachtlijsten heeft het bestuur besloten de mogelijkheden van uitbreiding te onderzoeken. We willen van 5 naar 7 bedden. We denken met 7 bedden nog het karakter van een "bijna thuis huis" te kunnen behouden en dat vinden we belangrijk. Zelf kunnen koken bijv. is zo'n wens die dan nog realiseerbaar is. We zijn nu op zoek naar een geschikte plek in Delft nabij wonen, goed bereikbaar per o.v. en in een groene omgeving. Onze nieuwe secretaris trekt met veel enthousiasme deze zoektocht.

De jaarlijkse contactmomenten met onze vrijwilligers en medewerkers: de BBQ en de Nieuwjaarsbijeenkomst 2021 moesten worden geschrapt i.v.m. Corona. Het blijft een grote uitdaging het virus zoveel mogelijk buiten de deur te houden. Toch overheerst het gevoel dat ondanks een moeilijk jaar we toch, zo goed mogelijk, iets hebben kunnen betekenen voor terminale patiënten in Delft.

Loudi Stolker-Nanninga

Voorzitter Stichting Hospice en VPTZ Delft

"Als gewone dingen ineens niet meer gewoon zijn, besef je hoe bijzonder gewone dingen zijn"

Met hart en ziel maken wij ons al vele jaren hard om het levens-einde van ernstig zieke mensen zo dragelijk mogelijk maken zowel thuis als in het hospice. En toen kwam corona. Dat nabestaanden geen afscheid zouden kunnen nemen is onmenselijk en onwenselijk en gaat heel erg tegen het idee in van wat goede palliatieve zorg is.

Nog even bij elkaar zijn, nog iets kunnen zeggen, gewoon kunnen aanraken. Helaas en uiteraard ondervinden ook wij hinder van deze crisis. Het is een periode van continu kijken naar de mogelijkheden en onmogelijkheden en wensen en behoeften van alle betrokken partijen binnen de steeds wijzigende voorschriften van de RIVM. Na een aantal weken van verwerken van de gevolgen van de coronacrisis en bijbehorende maatregelen ontstond er ook een soort omslag en flexibiliseren we meer dan ooit. Regulier werk werd weer steeds meer opgepakt en er ontstonden nieuwe initiatieven.

Hoe doe je dat? Gastvrijheid, we zijn het zo gewoon. Maar in deze periode wordt opeens duidelijk wat (gast)vrijheid betekent. Wat het is. Wat het doet met ons. En wat het waard is. En hoe we met dit gegeven omgaan. Onze vrijwilligers zijn zowel in de thuissituatie als in de hospices en zorginstelling actief maar dit was en is nu nog niet altijd mogelijk. Ook door de anderhalve meter norm verandert de dagelijkse praktijk. Hospice & VPTZ delft heeft een grote woonkeuken waar familieleden en bewoners graag samenkomen. Dat kan nu even niet. En die fysieke arm om een nabestaande heenslaan zit er tijdelijk niet in en dat is lastig. Toch kunnen wij ons werk nog wel uitvoeren, zij het vaak in een wat andere vorm dan voorheen maar niet minder betrokken, niet minder liefdevol. Ook nu kunnen wij het verschil maken in de meest kwetsbare fase van het leven, onderweg naar de dood. Met alle dilemma's zoals liefde, verdriet en rouw. Luisteren, luisteren, luisteren – dat is het allerbelangrijkste. Als je kunt luisteren naar het verhaal van mensen, creëer je verbinding ook op een afstand van anderhalve meter...

Koffie drinken op afstand met bewoners

Hoe doe je dat? Verbinden – binding, we zijn het zo gewoon. Wij mensen zijn sociale wezens, groepsdieren. Binding en verbinding is een basisbehoefte van elk mens. Het ergens bij horen, dat groter is dan wijzelf, dat inspireert ons, dat geeft ons een reden van bestaan. In het zoeken naar verbinding ligt de kracht van onze organisatie maar hoe werkt dat in deze periode: verbinding houden met elkaar, met de bewoners, cliënten thuis, vrijwilligers, verpleegkundigen? Hoe creëren we verbinding als we elkaar nauwelijks kunnen zien? En hoe zetten we onze creativiteit in om ruimte te maken voor verbinding, ook als dat anders dan anders moet? Verbinding zoeken als je met minder mensen mag zijn en dan ook nog op anderhalve meter afstand, hoe doe je dat? Het is fijn om elkaar toch te spreken en even te horen hoe het met iedereen gaat. We zoomen en bellen wat af met z'n allen: met diegenen die werken en degenen die dat nu even niet doen. Gesprekken om ruimte te creëren voor de ander om zijn of haar verhaal te doen met alle mogelijkheden die er zijn, te bellen, te appen, videobellen, Zoom, Teams waardoor die verbinding gezocht en gevonden wordt.

Hoe doe je dat? Kwaliteit van zorg, we zijn het zo gewoon maar hoe gaan we dat aanpakken? 64 landelijke trainingen voor vrijwilligers zijn door de corona ge-

nuleerd. Dit was nodig, vanzelfsprekend en niet levensbedreigend en natuurlijk toch ook heel jammer en zuur. In februari hebben we een groep nieuwe vrijwilligers opgeleid, nog net op tijd om ze in het hospice en thuis aan de slag te kunnen laten gaan. Vanaf september kon gelukkig een en ander aan training weer doorgaan. Op dit moment worden de trainingen digitaal aangeboden dus de vooruitgang ligt niet stil. Trainingen gaan niet over medische of verpleegkundige zaken, maar wel over de situaties waarin vrijwilligers terecht kunnen komen. Ze worden onder andere voorbereid op de emotionele en vaak complexe kant van het werk: mensen die toelven naar de dood maar ook mensen die juist heel bang of heel boos zijn. In contact zijn met een stervende raakt ook jouw eigen sterfelijkheid aan. Je kunt je daartoe verhouden, je beseffen dat je er juist in de relatie voor hen kunt zijn en hoe je die relatie aan kunt gaan met de stervende, daarover leren is belangrijk.

Hoe doe je dat? Het rooster rondkrijgen, we zijn het zo gewoon maar hoe gaan we nu die goede zorg verlenen die we zo gewend zijn? We maken allemaal mee hoe belangrijk het is om in de laatste fase de juiste mensen om je heen te hebben thuis en in het hospice. Op de een of andere manier raakt het vrijwilliger zijn in een hospice een speciale snaar en hebben we zelfs in deze

periode nieuwe aanwas van vrijwilligers. Het blijft onge-
looflijk dat zoveel mensen een steentje willen bijdragen
aan een zo waardig mogelijke levensfase. Daarnaast
maken vrijwilligers natuurlijk ook zelf de afweging: wil
ik wel ingezet worden tijdens deze pandemie? Veel van
onze vrijwilligers zijn wat ouder, soms ook kwetsbaar en
daardoor nu niet beschikbaar. Maar het rooster krijgen
we rond, iedere week weer!

Laten we gezamenlijk vast blijven houden aan waar het
in de palliatieve zorg om gaat: persoonsgerichte liefde-
volle zorg en ondersteuning. In nieuwe, onzekere, soms
angstige tijden moet er ruimte blijven voor creativiteit,
reflectie en dialoog ook op anderhalve meter afstand.

Social distancing, de uitdaging in deze tijd: Blijf dicht
bij jezelf maar ook vooral dicht bij de ander. Met elkaar
voor elkaar, juist nu.

Van de penningmeester

Toen ik ruim zestien jaar geleden aantrad als pen-
ningmeester had ik eigenlijk nog geen goed beeld
over wat mij te wachten stond: er was nog niets en
alles moest nog gevormd en ingericht worden. Wij
begonnen dankzij de hulp van Pieter van Foreest op
een eenvoudige en tijdelijke locatie naast de Buyten-
weye en schoven eind 2010 door naar onze huidige
locatie op de 6e verdieping van Delfshove, we-
derom mede dankzij de hulp van Pieter van Foreest.
Thans zijn wij voorzichtig zoekende naar een nieuwe
plek in het groen en in ieder geval met een tuin.
Daar waar de investering in 2004 nog zo'n
€ 200.000,- bedroeg en in 2010 zo'n € 400.000,-,
moeten wij er rekening mee houden dat de stich-
tingskosten voor de gewenste nieuwe, grotere
locatie ongeveer € 1.750.000,- zullen bedragen!
De oorzaak van deze stijging zit hem enerzijds in het
volume: daar waar wij nu 5 kamers hebben, zullen
dat er in de toekomst 7 worden, daarnaast betreft
het een geheel nieuw pand (in tegenstelling tot de
vorige adressen) en zijn de bouwkosten door de
jaren heen fors gestegen.
€ 1.750.000,- is heel veel geld en het zal veel
energie en vindingrijkheid vergen om dit bedrag bij
elkaar te krijgen c.q. te financieren. Natuurlijk is er
door de jaren heen een mooie spaarpot opgebouwd
in de vriendenstichting, maar een deel van dat geld
is niet beschikbaar voor de nieuwe huisvesting en
dient als weerstands/continuïteitsreserve aange-
houden te worden (in 2021 zullen wij bijv. minder
subsidie ontvangen dan in 2019 en 2020 en zullen
wij naar verwachting rode cijfers schrijven).
Let wel, indien het lukt om een nieuwe locatie te
vinden, zal het nog jaren duren voordat wij deze
kunnen betrekken. Dat betekent dat wij voldoende
tijd zullen hebben om middels verschillende acties
fondsen te werven voor de nieuwbouw. Het worden
drukke jaren...

Hans Rosier
penningmeester

Een mooie tijd in het hospice

Mieke is de schoonzus van Leen. Samen kijken we terug op de periode dat Leen in hospice Delft woonde.

Mieke: "Leen was iemand die zijn hele leven veel alleen is geweest. Hij had, behalve met de familie, geen andere contacten of vrienden. Wij woonden vlak bij hem in de buurt en hij hoorde een beetje bij ons gezin."

Toen Leen eind december 2019 te horen kreeg dat hij onbehandelbare longkanker had, hebben wij de zorg voor hem op ons genomen. Maar eind februari 2020 ging het 's nachts niet goed en Leen kreeg een angstaanval. We spraken de week daarna met hem over gaan naar het hospice. Dat is wel heel spannend om dat met iemand te bespreken die al 40 jaar alleen in zijn huis woont en daar helemaal aan verknocht is. Maar Leen zag zelf ook dat dat beter was. De huisarts vond het ook een goed idee. In april kon Leen terecht in het hospice. Het was wel een stap, maar Leen heeft het goed opgepakt en voelde zich al snel op zijn plek."

Hoe kwam het dat Leen, die zijn hele leven zo op zichzelf is geweest, zo goed aardde in het hospice?

Mieke: "Dat lag echt aan de manier van zorgverleners. Dat sprak hem direct aan. Verpleging, vrijwilligers, iedereen was even lief en iedereen had de tijd voor hem. Dat deed hem heel goed. Hij opende zich voor al die contacten. Hij voelde zich gezien. En daarnaast genoot hij ook van de "gewone" dagelijkse dingen, bijvoorbeeld het lekkere eten en de gezelligheid aan tafel. Leen heeft een prachtig half jaar gehad, ondanks zijn ziekte. Het is zo bijzonder dat hij, naast alle goede zorg, zoveel mooie dingen heeft kunnen ervaren in die periode in het hospice. Dat vinden wij als familie ook heel fijn!"

Ik vraag Mieke wat heeft gemaakt dat Leen zich zo heeft kunnen openen in het hospice.

Mieke: "Dat was echt jullie manier van benaderen. De persoonlijke aandacht. Het afstemmen op zijn wensen. Leen voelde zich veilig in het hospice en dat was voor Leen heel belangrijk."

Leen was een beeldend kunstenaar. Hij had altijd veel en graag getekend. In de polder maakte hij vele kleur-

rijke landschappen. Maar als kunstenaar is hij nooit naar buiten getreden. Karin bezocht Leen wekelijks in het hospice. Ze spraken over van alles en ook altijd over zijn kunst. In samenspraak met Leen is het idee geboren om Marinus van den Berg te vragen tekst te schrijven bij een aantal van Leens werken.

Mieke: "Dat vond Leen heel erg mooi. Het voelde als een kroon op zijn werk. En het was juist ook zo bijzonder omdat hij zijn werk altijd zo bij zich hield en er nooit mee naar buiten kwam."

Mieke wil als laatste nog kwijt: "Wij zijn heel blij met het hospice en zijn dankbaar dat Leen in de laatste periode in het hospice zo is opgebloeid. Het was goed. En voor ons als familie was het heel erg fijn dat er altijd ruimte was iets te vragen. Het was nooit erg, alles was okay. Leen voelde zich veilig in het hospice en wij ook."

Karin Brandt

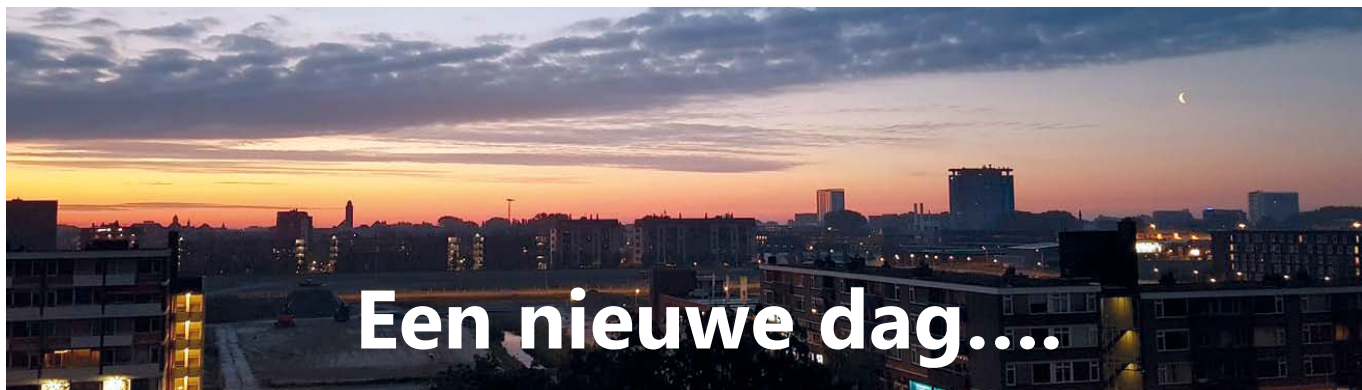

Levensbruggen

*Op de reis van het leven
heb je steeds te overbruggen
Bruggen die bruggetjes lijken
klein voor anderen, groot voor jou*

*Op de reis van het leven
zijn er onverwachte bruggen
waar je geen bruggen verwachtte
Je mag zo maar doorlopen*

*Op de reis van het leven
Zijn er soms geen bruggen
waar je bruggen nodig hebt,
maar soms zijn mensen een brug.*

's Nachts werken en wakker blijven is voor het nachtteam heel gewoon. Belangrijke taken zijn het bewaken van de rust en veiligheid. Als de avondploeg naar huis is maken we het eerste rondje.

De meeste bewoners slapen, soms is er nog iemand wakker en wil nog even praten, of heeft geruststelling nodig dat je in de buurt bent. Er hangt in de nacht een bijzondere sfeer, rustig en gemoedelijk, elk geluid herken je.

Tijdens de controlerondjes kijken we zachtjes bij de bewoners, het fijnst is als er een klein lampje brandt en iemand hoorbaar ademt. Soms is het heel donker en doe je nog een stapje dichterbij in de hoop dat degene niet wakker schrikt, maar je wil wel zeker weten dat iemand heel stil ligt te slapen.

Geen enkele nacht is hetzelfde, in de rustige uurtjes werken we de administratie bij.

Als je een beetje bezig kan blijven kom je de nacht wel door. Het wordt pas écht pittig als er weinig te doen is en dan zijn we blij dat er koffie is uitgevonden.

Wij zorgen, maar er wordt ook voor ons gezorgd. Vaak ligt er een briefje op het bureau dat er nog een heerlijke maaltijd in de koelkast staat. Of een bewoner zegt tegen je dat het tijd wordt dat je ook gaat slapen... en kijk je uit straks, als je naar huis gaat.

Rond 7.00 uur dan knapt de bubbel, de vrijwilligers komen binnen, het grote licht gaat aan.

De zon komt op, de stad ontwaakt, een nieuwe dag.

Keuzevrijheid

veel mensen hebben de wens om thuis te overlijden, maar kan je echt kiezen?

Vaak horen we dat het een drempel is om naar het hospice te gaan, want in het hospice ga je dood. Als de zorg het toelaat heb je zelf de keuze, en kan je thuisblijven met ondersteuning van familie en de thuiszorg. Voor de familie is dit soms best zwaar, maar dan is het fijn om ondersteuning van vrijwilligers thuis te vragen, die de zorg voor een paar uurtjes overneemt. Het is fijn dat wij deze mogelijkheid ook bieden, als mensen niet, of nog niet naar het hospice willen of kunnen.

“Ik kijk, luister en ben er” aldus een vrijwilliger. Dit geeft aan dat ze alle tijd en aandacht voor de mensen heeft. De familie kan hun naaste met een gerust hart achterlaten bij de vrijwilliger, die de zorg even overneemt. De vrijwilliger en de cliënt blijken het

regelmatig ook heel gezellig te hebben samen.

Toen ook in Nederland mensen ziek werden van corona, zijn we tijdelijk met het inzetten van vrijwilligers thuis gestopt. Nu we meer weten over dit virus hebben we inzetten langzaam weer opgestart, met inachtneming van alle voorzorgsmaatregelen. Hierdoor hebben we dit jaar alweer voor 30 families iets kunnen betekenen.

We zijn blij dat we toch weer cliënten thuis kunnen ondersteunen, vooral nu mensen vaak zo eenzaam zijn omdat we ook maar beperkt bezoek mogen ontvangen.

Onze vrijwilliger is dan het lichtpuntje van de dag.

Margreet Noordam

coördinator vrijwilligers thuis

We zoeken actief een andere locatie!

Helpt u mee zoeken?

Aan het eind van afgelopen zomer hebben we de knoop doorgehakt: we gaan op zoek naar een andere locatie voor het Hospice. We hebben daar meerdere argumenten voor:

1. We kampen regelmatig met een wachtlijst en de vraag zal de komende jaren blijven toenemen. We willen daarom uitbreiden naar 7 kamers.
2. Een stad als Delft verdient een Hospice op de begane grond waar bewoners ook de directe omgeving, groen en buiten kunnen ervaren.

De volgende argumenten en zoekcriteria blijven uiteraard ook van belang:

- We zoeken een plek en/of gebouw, geschikt voor de zorg die mensen in de terminale fase nodig hebben
- Wij willen een hospice waar mensen en hun naasten in een huiselijke omgeving kunnen verblijven.
- De locatie moet goed (met OV en fiets) en veilig bereikbaar zijn voor onze vrijwilligers, coördinatoren en verpleegkundigen

De zoekcampagne is op 14 september jl. van start gegaan. We hebben ervoor gezorgd dat iedere Delftenaar en iedere Delftse instantie op de hoogte kwam van die zoekactie. We hebben namelijk tientallen mails en brieven verstuurd, het stond in de Delftse kranten en onze voorzitter was te horen op de Stadsradio. We besloten die zoekactie kort maar hevig te houden, 3 maanden zeer intensief. Op onze bestuursvergadering van 14 de-

cember maken de balans op. En dan zetten we de focus op de meest kansrijke opties.

We kunnen hier niet alle resultaten bekend maken maar enkele mogelijke locaties zijn zeer hoopgevend.

In zijn algemeenheid kun je zeggen dat we vooral zoeken naar delen van onze stad waar veel groen is. Dat is er aan de oostkant (Delftse Hout / Hertenkamp e.o.), westkant (onder meer bij Kerkpolder), en langs groene toegangsroutes (denk aan de Rotterdamseweg, Abts-woude etc.). Maar ook zijn er kansen nabij parken en plantsoenen en in en om het TU-terrein.

We hebben enkele 'natuurlijke' bondgenoten in onze zoektocht. Dan kun je denken aan de gemeente (kan de rol vervullen van 'matchmaker'), DSW (idem), de grotere zorginstellingen in Delft (Ipse de Bruggen, Pieter van Foreest, GGZ Delfland), de TU, makelaars, corporaties, grote bedrijven etc.

Kortom, we hebben veel ogen en oren in de stad aan het werk (gezet). En het kan toch niet anders dat we over niet al te lange tijd met een mooi resultaat komen. We houden u op de hoogte!

Intussen kunnen we nog altijd tips en suggesties gebruiken. Maak daarbij gebruik van onderstaande contactgegevens.

Namens het bestuur: **Dick de Leeuw** (*secretaris*)
mailadres: ddl@hetnet.nl | tel 06 29004784

Quotes van nabestaanden

- Wij koesteren warme herinneringen aan de tijd die onze moeder bij jullie heeft doorgebracht.
- Jullie zijn geweldig!
- Jullie hebben een blijvende plaats in mijn hart.
- Jullie zijn toppers!
- Bedankt voor jullie lieve woorden, aandacht en maaltijden. Het was heel bijzonder!
- Wat fijn om ondergedompeld te worden in het warme bad dat het hospice is.

Hospice 2020

2020 is een bijzonder jaar. Door Corona zijn we met vragen geconfronteerd die we ons nooit eerder hebben hoeven stellen. Vragen die heel veel impact hebben op de bewoners en hun naasten. Vragen zoals hoe gaat het met bezoek, mag ik iedereen die ik wil zien wel ontvangen, loop ik meer risico als ik in het hospice word opgenomen. Alles wat we als vanzelfsprekend beschouwen, was dat niet meer. Hoe moeilijk was het niet om tegen een jonge bewoner te moeten zeggen, dat zij buiten haar naaste familie geen bezoek mocht ontvangen of hoe moeilijk is het als je afscheid moet nemen en er mogen maar weinig mensen bij dat afscheid aanwezig zijn. Wel zie je dan hoe creatief mensen worden om elkaar op een andere manier een hart onder de riem te steken en dat is hartverwarmend.

Daarnaast als organisatie ben je ook verantwoordelijk voor de medewerkers. Kan iedereen zijn werk normaal doen, moeten we ons beleid aanpassen? Met medewerking van iedereen is het ons gelukt om de zorg voor onze bewoners te continueren en daar zijn we erg dankbaar voor. Maar het is en blijft voorlopig een spannende tijd waarin we met elkaar goed kijken hoe wij voor iedereen kunnen blijven zorgen. Gelukkig hebben we de deuren van ons hospice niet hoeven sluiten. We hebben dit jaar tot nu toe 58 mensen opgenomen. Gemiddeld verbleven zij 23 dagen in het hospice.

Er-zijn

Er-zijn is hier zijn
hier en nu zijn

er-zijn is ruim zijn
er-zijn is ruimte bieden

er-zijn is licht zijn
er-zijn is aandachtig zijn

er-zijn is aanzien
er-zijn is kijken

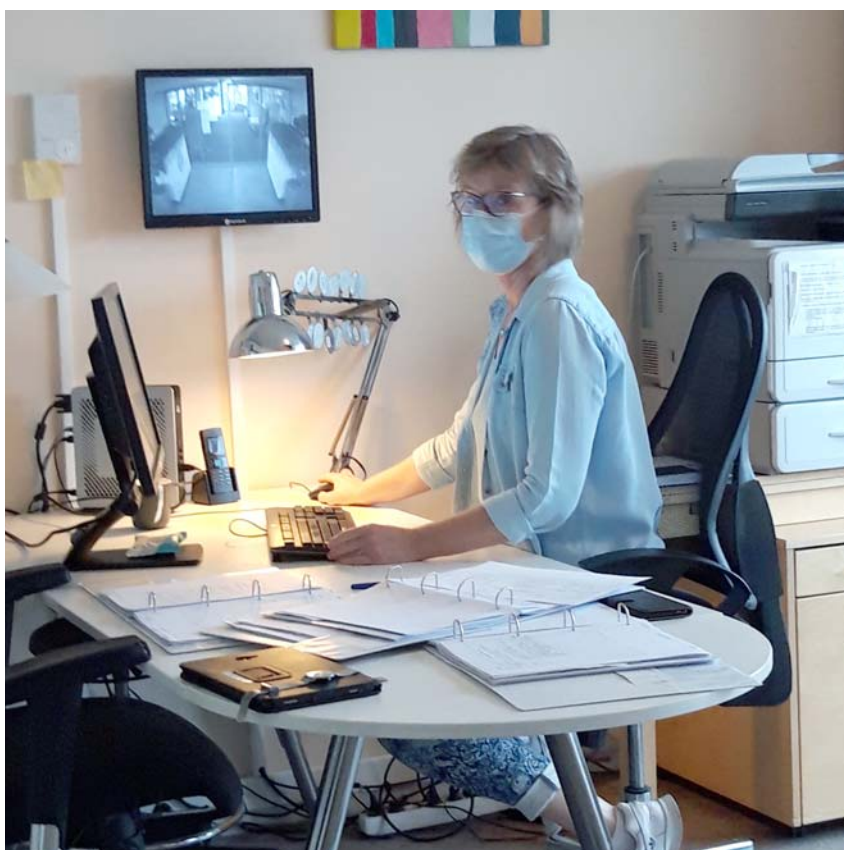
er-zijn is luisteren
er-zijn is wederkerig

er-zijn oordeelt niet
er-zijn aanvaardt

er-zijn laat niemand vallen
er-zijn schenkt vertrouwen

er-zijn verlicht het zware
er-zijn is een liefdesgeschenk

Marinus van den Berg

Verpleegkundige aan het werk in het hospice

Lichtje in het leven...

Eind oktober heb ik, als vrijwilliger, een jaarlijkse VPTZ training gevolgd met dit keer het thema: "zin in je leven". Het was een fijne zinvolle training: Gedurende 2 dagen in een hotel in de Achterhoek onder begeleiding van een trainer met zeven andere VPTZ vrijwilligers van gedachten wisselen over het thema "zin in je leven".

Iedereen heeft zijn levensverhaal en geeft op zijn manier zin aan zijn leven. Dat geldt voor mij als vrijwilliger en voor de bewoner/client. Het bepaalt de manier waarop je omgaat met en kijkt naar wat er in je leven gebeurt. Waar je je rust vindt, bang voor bent, belangrijk vindt en naar waar je op zoek bent in het leven. Het komt zeker aan de orde als het levenseinde nadert.

Ik moest bij mezelf onderzoeken wat voor mij belangrijk is in het leven w.b. de levensgebieden: relaties, werk, gezondheid, vrije tijd en zingeving. Ook bedenken wat voor mij de bronnen zijn voor zingeving, zoals voor mij: rust vinden in de natuur, mijn familie en vrienden en sinds een jaar de zorg voor mijn kleinkind tijdens oppasdag.

Het leven krijgt voor mij betekenis door wat ik anderen kan geven: als vrijwilliger is dat: liefde, vertrouwen, on-

dersteuning, ik probeer een lichtje te zijn in andermans leven. Het krijgt ook betekenis door wat ik van anderen ontvang: respect, waardering, vertrouwen, liefde, dankbaarheid en wijsheid.

Als ik als (thuis) vrijwilliger, cliënten ondersteun waarbij het levenseinde nadert, ervaar ik dat zingeving vooral is: de verbondenheid met elkaar, dat zij zich gezien, gehoord en gewaardeerd voelen; wanneer we zonder te oordelen en veroordeeld te worden kunnen geven en ontvangen. We hebben allen een verlangen om deel uit te maken van een groter geheel.

Namens het bestuur wens ik jullie allen, met jullie naasten een fijne Kerst en een heel gelukkig zinnol Nieuwjaar toe met vele lichtpunten en verbondenheid met elkaar.

Marian Hannewijk
vrijwilliger en bestuurslid

Colofon

Hospice en VPTZ Delft
Vorrinkplein 602
2624 DZ Delft

Tel: 015-257 31 21
info@hospice-vptzdelft.nl
www.hospice-vptzdelft.nl
Bank: NL79RABO0146832965